

ДЖИНСОВЕ ПОКОЛІННЯ

пострадянська
література
Закарпаття

Мукачево
Карпатська
вежа 2007

Анастасія Вегеш

Біографія

Народилася 1 січня 1961 р. в с. Калинівка Рогатинського району Івано-Франківської області. Навчалася в місцевій середній школі. В 1983 р. закінчила філологічний факультет Івано-Франківського державного педагогічного інституту ім. В.С. Стефаника.

Працювала вчителем російської мови та літератури в Чернівецькій області (1983-1984), згодом в Синевирській середній школі Міжгірського району Закарпатської області (1984-1994). З 1994 р. працювала комендантом гуртожитку №5 Ужгородського національного університету, а з вересня 2005 р. – викладач кафедри української мови УжНУ.

Одружена, виховує двох синів. Публікувалася в періодичній пресі Івано-Франківської області та на сторінках поетичного збірника «Вежа» (Ужгород, 2004).

* * *

Виблиснули в небо
Стрілами тополі
І застигли в ньому
Соромливо голі.

За велінням долі?
А чому? Не знати!
Змушені тополі
Небо підпирати.

* * *

Розтопитись в небесній блакиті,
Обігрітись у променях сонця,
І відчутти красу в кожній миті,
Бо життя – не закриті віконця.

Вириваюсь на люди, у місто,
Де гуляє улюблена осінь.
Тісно в хаті мені, ой, як тісно,
А надворі – жовте листя і просинь.

Золота доріжка плине над Ужем,
Манить, вабить, спокій в серці будить,
Розставляйтесь, люди, зі своїм жалем,
Не жалійте вчора, завтра краще буде!

* * *

Нахилили коси
Трави до землі,
І лягли покоси
У тяжкій росі.

Сітки павутини
Вкрили крапельки
І висять над ними
Чудо-павуки.

Ой, сріблясті роси,
Рано-на-зорі
Не цілуйте коси
Травів запашні.

* * *

Чого сумуєш, поле,
Чого сумуєш ти?
Давай зійдемося, поле,
З тобою разом ми.

Давай розділим, поле,
З тобою ми журбу,
Візьмем від сонця знову
Веселощів гору.

А сум розтане з снігом
І щезне назавжди,
Весна прийде із літом,
Тож не сумуй даремно ти.

* * *

Рання весна надворі,
В небо взлітають птахи,
А в серці буденні тривоги,
В серці назавжди ти.

Вітер колише биліни,
Листя сухе мете,
А я стою самотинно,
Чекаю здалеку тебе.

Чекаю, що ти повернешся
З підсніжником білим в руці,
Що лагідно ти усміхнешся
І руку потиснеш мені.

Дорозі немає і краю,
За обрієм десь там зійде,
А я стою й виглядаю,
Чекаю здалеку тебе.

* * *

Ніколи не вір в те, що горе
Розкрає долю навпіл.
Воно, як розбурхане море,
Затихне колись, ти повір!

І вітер, розправивши крила,
Полине з тобою до зір.
Це щастя твого бригантина
До тебе прийшла, ти повір!

Ніколи не вір в те, що горе
Розкрає долю навпіл.
Воно, хоч життя й переоре,
Та лиш загартує його, ти повір!

Журавель

Журавель один кружляє
Над чужим селом.
Може милу він шукає
І зове крилом.

Може хоче землю
Крилами обняти,
Бо вже треба в вирій,
В вирій відлігати.

Вже минув автобус
Це чуже село,
А я досі бачу
Журавля крило.

* * *

И вот опять я на мосту,
И вот опять знакомые дорожки.
Мороз целует мертвую листву,
Рябина красные повесила сережки.

Давно, давно здесь тихо, пусто
И не колышется трава.
Поют лишь птички песни грустно,
Гудят лишь только провода.

Поздняя тихая осень.
Дни последние твои октябрь.
Что же шалить ты бросил?
Что приуныл и озябь?

Как хорошо- то сегодня,
Словно сказка вернулась ко мне,
Словно вырвалась я на свободу
К солнцу, к небу, к земле.

Как описать тебя, Родина?
Голубизну неба как передать?
Сколько мною еще не пройдено,
Сколько надо еще прошагать?

* * *

Умчался поезд пассажирский,
Увез кого-то далеко
И парень с дружеской улыбкой
Кивнул, мол, вот так оно.

Уходит жизнь, уходит счастье,
Приходит горе и беда,
А ты стоишь тревожно Настя
И провожаешь поезда...

* * *

Місяць ворожить над краєм,
Ночі стоять чарівні.
Ти не знайшов мене, знаю,
Я загубилась в житті.

Я загубилась, розтала,
Як тануть сьогодні сніги.
Іншу назвеш ти кохана,
Іншу пригорнеш ти.

Джинсове покоління

Турботи в місті залишилися,
Лишилися зошити, книжки,
І знов покликали у поле
Кохання першого стежки.

Давно весна господарює,
Давно розбухли вже бруньки,
А серце все чогось нудьгує,
А серце рветься все сюди.

І кожен день
Несе мене, мов на вітрах,
Туди, де бродить журавель
По чорних зораних ланах.

А пісню сипле до хмарин
Розквітла вже земля.
Чому він бродить тут один,
Без пари, ніби я?